

אכתקום לירות

לעבור, ושונאת ללכת לבריכה. את הסיבה תמצאו בעצמכם. לאחר שתקראו את (4/1455): "שמי גליה".

"אני גימניסטית, כתיבה שביעית ספרותית, בתור שכזאת אני מוכרחה לייצג היטב את כתיבתי ולשפוך את ליבי לפניך: "בלילות השרב, בשעות הלילה המאור חרות, כשאני ניתקת סוף-סוף מכסאי שעליו ישבתי והכינותי שיעורים, אני עומדת מול המראה שבחדרי. מתבוננת בפני השחומים, חושפת את שיני כזאב רעב, אבל לא בחיך, אלא בהעמיתיה של... אינני יכולה להגדיר. בוו עצמי? לא. שינאה? חלילה. אהבה? אין בליבי.

וזה לא הכל כמובן. היא לא רק אומרת ללה. היא גם סיימה שמינית השנה, ונרשמה לבית-ספר לאחיות מוסמכות, תארו לכם.

רציתי רק להזכיר לכם, שאם אתם לא מנומסים, לא יפים, לא גבוהים, לא סימפאטיים, לא משכילים ולא עשירים, אין לכם שום סיכויים לבנות את העתיד עימדה. מספרה (2/1455).

★ ★ ★ חמד של בחורים

"אנו שלושה בחוריחמד! לא סטודנטים, לא מהנדסים, ולא משוררים. סתם שלושה בחורים יפים. חמד של בחורים, לא? יש להם הצלחה פאנטסטית עם בנות, והם כבר יצאו עם כל הבנות התל-אביביות והמסכיבה, עד שהן יצאו להם מהאף. זאת היא הסיבה האמיתית מדוע הם עכשיו כל כך בודדים. פשוט מאד, אין יותר עם מי לצאת בעיר הזאת! לכן הם משתוקקים להכיר שלוש בנות-חמד מחוץ לעיר הזאת. אבל לא יותר מדי רחוק מחוץ לעיר. אין להם מספיק דלק.

גיל שמונה-עשרה-עשרים יהיה בסדר. ושתיהם גם חובבות-פינקינקים, ריקודים וטבע. הם מתכוונים לגנוף.

"רותי, נבקש ממך לא לפרסם את כתובתנו, כדי לא לגרום להתקליוות סביב ביתנו. קדימה בנות!" הם (3/1455) מסיימים. למה אתן מחכות? חושבות שתמצאו משהו יותר טוב?

★ ★ ★ לבטיה של בת 16

אם אני מדפיסה כמעט במלואו את המכתב הבא, יש לזה רק סיבה אחת, וזאת לא עצלות. כי כידוע אני נורא אוהבת

נורא, נורא. לכולם יש חופש גדול, ושמש יום. ולי אין כלום.

מתי ייגמר החופש הגדול ויהיה גם לי קצת חופש? למה אני צריכה לשכונ סגורה במשרד ולדאוג לכל הגימניסטים שיצאו לחופש שלא יהיו בודדים בחופש, ולי אף אחד לא דואג?

הנה היא, למשל. כל השנה היא שיוענה את המורים ולפני שבוע אפילו עברה בהצ'חה את הבחינה האחרונה. היא העתיקה אותה בהצלחה מהחברה שלה. עכשיו היא מתפוצצת משיעמום, כי כל החברה התי-פזרו בארץ.

את שומעת, רותי, אני מתפרטת לגור-מים ונמאס לי מהחיים. אני מבקשת שתדי-כירי לכולם שאני קיימת בעולם. אני שייכת למשפחת היונקים. וגילי 16 וחצי. אם זה מנתח אותך, לפעמים אומרים שאני נחמדה. זה נורא מנתח אותי.

דרך אגב, היא סטודנט לרפואה בן 22. מספרו (1/1455).

★ ★ ★ הוא נסע לאמריקה

כל חברותיה קוראות לה "המיואשת", ויש לה סיבה עמוקה:

"עד לפני כמה חודשים, רותי, יצאתי עם בחור אחד קרוב לשנה ומחצה. אותו בחור היה בחור טוב ומנומס, אך מבוגר ממני בחמש שנים ומחצה, וחשב לבנות את עתידו עימדי, אך אני לא מצאתי את עצמי די בשלה, והוא נסע למחרת לארצות-הברית.

"מאז חלפו כשישה חודשים ומחצה, ועי-דין לא מצאתי אחד כלכבי, אולי בעזרתך אוכל למצוא מתכתב נאה וחמוד שבמשך הזמן אוכל לבנות עימדו את עתידיי."

בהחלט. אני כבר עוזרת לך. אז תשמעו טוב, בחורים! אולי תכתבו פעם כמה מילים לבחורה אומללה ומנומסת שגובהה 168 והופעתה משכילה מאד? מה יש, תעשו פעם טובה ליישוב.

יש לו בקשה צנועה. לפני חודש נשבר לו במיקרה הגב, והוא ישכב כל הקיץ כגבס. כדי להעביר מהר את הזמן, הוא מבקש להתכתב עם נערה חגיגית בגיל 18-20. בתמורה הוא מבטיח להפסיק לכתוב לה כרגע שהגב שלו יתוקן.

★ ★ ★ דרך אגב

יש לו בקשה צנועה. לפני חודש נשבר לו במיקרה הגב, והוא ישכב כל הקיץ כגבס. כדי להעביר מהר את הזמן, הוא מבקש להתכתב עם נערה חגיגית בגיל 18-20. בתמורה הוא מבטיח להפסיק לכתוב לה כרגע שהגב שלו יתוקן.

נערת השבוע

אם תלכו ברחוב ותפגשו נערה בלונדית עם עיניים ירוקות, שתגיד לכם ששמה פני

רותי יקירתי...

מי יכנס הראשון?

עויתי יקירתי, לאחרונה התלקח ויכוח איום ביני ובין חברי. זה קרה במיקרה בכניסה לבניין המסביר לצרכן. ליד הדלת המסתובבת, אני אמרתי שהימנע מחייב גיבסלמן לי היכנס הראשון לדלת, ואחר כך להחזיקה שלא תסתובב עד שהגברת תיכנס. הוא טען שהגברת צריכה להיכנס קודם, ולדי-חוף בעצמה את הדלת. מי צודק?

א. דליר, תל-אביב

אם התלקח ביניכם ריב איום בגלל דבר כזה, אני תוהה מה קורה ביניכם כשאתם מהווכחים על עניין חשוב באמת. אבל זה לא עסקי.

הגבר חייב לתת לגברת להיכנס קודם לדלת. ברגע שהיא ניכנסת לתוכה, עליו לחזוף עברה את הדלת ולהיכנס מייד אחריה, בתא הבא, ולחזוף בעצמו. כמובן.

איך להגיד לו?

רותי יקירתי, אני בת 15 וחצי, ומאוהבת מאד בכך מסביבתנו, הגדול ממני בשנה. לפעמים הוא מתנהג אלי כאילו הוא מחבב אותי מאד, ולפעמים הוא פשוט לא מראה זאת. מה שאני רוצה לדעת הוא אם הוא באמת מחבב אותי, ואיך אודיע לו ש-אני אוהבת אותו?

רינה, עכו

אם הוא מתנהג כאילו הוא מחבב אותך — הוא מחבב אותך. כדי להודיע לו ש-את אוהבת אותו — תתנהגי גם את כאילו את אוהבת אותו. אבל לא יותר משמותר לגיל 15 וחצי.

גיטארה במכון-יופי

נורה היא מוסמכת-יופי של המכון ה-עולמי של הלנה רובינשטיין בניו-יורק. יש לה מכון-יופי בתל-אביב, והיא מנגנת על גיטארה שיריר-רועים ללקוחותיה. ראיתי אותה השבוע בעבודה. היא ניגנה בגיטארה, והמתינה שהמסכה של ה-בחורה, ששכבה על הרספה, תתייבש.

"מותק, אמרה נורה, לבחורה שהיא לה אף גדול ועור איום, יש לך יופי קלאסי. אף קטנציק כזה. אני רואה שאף פעם לא מתקלף לך העור."

"מפני שאני נוהרת לא להשתוף", אמרה. "אבל מותק, את מוכרחה להשתוף,"

אחר כך נסעו אביה ואמה עם הצבא האמריקאי לאמריקה, והיא התחילה לשר באגודות עם גיטארה בהילטון ברומא. כי איזה דבר אחר יכולה לעשות נערה כמותה ברומא, שאביה חזר לאמריקה יחד עם אמה שלה? פשוט לא היתה לה ברירה אחרת. וגם היו לה אונניים רגישות מאד, עוד מילדות. כשמשכו לה בהן, היא היתה צוחקת. תיכף ראו שהיא תהיה ילדה מר-סיקלית.

מאותה סיבה היא עכשיו בתל-אביב. פשוט אין לה ברירה. מה היא תעשה, תגידו, תיסע לניו-יורק? ואל תשכחו שהיא בת 23, ולגמרי לא יהודיה. מה יכולה כבר לעשות בחורה כזאת בניו-יורק? להתחתן? "עוד אין לי ילדים", היא אומרת, "למה שאת-חתי?"

צודקת. אבל מה, כבר ביקשו ממנה אלפי פעמים להתחתן. אמה ואבא שלה.

במח לדעת מי היה אביה, ומי היתה אמה, כי חשוב מאד לדעת פרטים כאלו.

אביה היה אבא חשוב מאד, ואמה היתה אמא חשובה מאד, ושלושתם נולדו באמריקה, בטקסס. הוריה נולדו לפנייה, ולא רק זה, גם אחותה הבכירה נולדה לפנייה, אבל ככה זה אצלם בטקסס. הכל הפוך ומוזר.

כל זה לא עונה על השאלה מה היא עושה עכשיו בתל-אביב. חכו חצי שנה, תנו לה קצת זמן שתעשה משהו כאן, ואחרי-כך שתבואו לשאול מה היא עושה בתל-אביב.

בפלורנץ, למשל, היא ציירה. היא שיחזרה פרסקות של המאה הי-ז בכנסיות עתיקות. היא שמעה שם כמה שיעורים באמנות. כי איזה דבר אחר יכולה לעשות נערה שאביה עובד בצבא האמריקאי ברומא, ואמה אינה עובדת בצבא האמריקאי ברומא? קצת הגיון, רבותי! מה היא כבר יכולה לעשות? פשוט לא היתה לה ברירה.

השגעון החדש

זה התחיל בקאליפורניה, וחשבו שזה לחוף מהר. אבל אלה שחשבו טעו. זה כבש את ארצות-הברית, ועכשיו זה מאיים לכבוש את היקום. זהו שגעון הסקטים. כל ארבע שנים תורמת אמריקה משהו לחברה האנושית. היא תרמה את גלגלי ההולדה-הופ, אחרי-כך את מוטות הלימבו, ועכשיו את גלגלי הסקטים. הם נראים כמו בסיס קורקינט בלי ידית, ועולים חמש לירות. אם מצורף לזה מנוע, זה עולה 150 לירות.

הרחבות מלאים בנינוער, מורים, חתיכות, אימהות צעירות וכמרים, הססים על סקטים בורונות פרושות לצדדים, כדי לשמור על שיווי-המשקל. הם מלווים בצווחות-התרגשות ברגע שנדמה שעומדים ליפול. נהגים מפחד דים לנהוג ברוחבות, שמא ידרסו את רוכבי הסקטים. כבר יש הרוגים. יש עצמות שברו, רות, שנותרו מתחת למכוניות-משא. המר-עצה למניעת תאונות-זדרכים כבר ביקשה מממשלת ארצות-הברית לאסור את המישחק המסוכן.

כאן הופיעו כרגיל הפסיכולוגים וטענו שאולי זה נכון שיה מישחק מסוכן, הגומר את החיים מתחת לגלגלי מכונית, אך לעור-מת זאת הוא מישחק בריא לנפש. הוא מלמד, למשל, חבורות-נוער עברייני למשחקי-חברה משותפים וכך אין זמן לגנוב ולרצוח. או, למשל, משפחות אמריקאיות משועמ-מות הנאספות ומתחרות ביניהן על תואר-אלוף הסקטים המקומי. אין להן זמן לנאוף. יש כל מיני גאונים למישחק. אפשר לעבור בין בקבוקים, להסתובב על מקום אחד, לשחק ביטיבה, בשכיבה, בקיצור — אזלי הגוף מת בסוף, אבל הנפש תישאר בריאה.

חברי אגודת הסקטים בארצות-הברית התי-ליסו להשתתף באולימפיאדה הבאה. בית-ה-חרושת אחד כבר הבטיח להבריח כמה סקטים לברית-המועצות.

מתי זה לא יגיע לישראל?

